

Πόσον ώραία καὶ συγκινητικὴ ἦτο ἡ σκηνή, καθ' ἣν ὁ ἐπίσκοπος ἔθεσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου ἱερέως, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ διὰ τῶν ὕλων ριπτόμεναι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον, καὶ ἐσχημάτιζον περὶ αὐτὸν χρυσοειδῆ κύκλον φωτεινὸν καὶ αἰθέριον. Ἐνῶ ὁ Ράλφος ἔστρεφε διὰ τὴν ὑψώση τὸ ἅγιον ποτήριον ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐπλημύρει τὸν ναόν, εἶδε τὴν Ἐδίττην. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ὡς ἐλκυσθέντες ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως συνηντήθησαν, καὶ ἡ κόρη τὸσον ζωηράν καὶ αἰφνιδιαίαν συγκίνησιν ἠσθάνθη, ὥστε ἔπεσε χαμαὶ ἀναισθητός. Σκιὰ διήλθε πρὸ τῆς μορφῆς τοῦ Ράλφου, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐκ νέου στρεφόμενός τὸ "Ἄγιον βῆμα, ἐφάνη ἐξωγραφισμένη ἡ ὁδὸν καὶ ἐν ταύτῃ ἡ ἀγγελικὴ καρτερία.

Ὁ Τασίλλος ἐβόηθησε τοὺς παρευρισκόμενους, οἵτινες ἴσταντο ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς Ἐδίττης, ὅπως ἀνεγείρῃ καὶ τὴν παρὰσχῶσι τὰς πρώτας περιθάλψεις· ἀλλ' αἰσθημα ἀβρότης ἐκώλυσε αὐτὴν ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς εἰκίας αὐτῆς.

Μετὰ παρέλευσιν μηνῶν τινῶν ἀπὸ τῶν συμβάντων τούτων, τὰ ὁποῖα ἀφηγοῦμεθα, ὁ Τασίλλος εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του παρακαλῶν αὐτόν, ὅπως μὴ τὸν πειθαναγκάσῃ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Βέρθας, πρὸς ἣν οὐδεμίαν κλίσιν πλέον ἠσθάνετο, ἐνῶ τοῦναντίον ἀληθὲς καὶ βαθύ τοιοῦτον ἠσθάνετο διὰ τὴν πτωχὴν κόρην, ἣν ἐπεθύμει διαπύρως νὰ νυμφευθῇ. Ὡς ἀπάντησιν ἔλαβεν ὅτι ἔδει νὰ ἀποδιώξῃ τὰς ἀτόπους ἰδέας τὰς ἐντυπωμένους εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅτι ὁ ἔρως θὰ ἦτο παρακλούθημα τοῦ γάμου, συνεπὶς νὰ ζητήσῃ ἄνευ περικοιτῶν τινὸς ἀναβολῆς τὴν χεῖρα τῆς πλουσίας κληρονόμου.

Ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὸ τελεσίγραφον τοῦτο οὗτος δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἐδίττης· ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἧς αὕτη ἐξηκολούθει νὰ τὸν ὑποδέχεται, τὸν ὥθησε τέλος ὅπως ὑποταχθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του.

Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς Βέρθας, εἰς ἣν πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ εἰσέλθῃ, καὶ προσπαθῶν νὰ καταπνίξῃ τὴν λύπην του, ἥτις τὸν καταπίεζε, ἀνέβη ἡρέμα τὰς λιθίνους βαθμίδας, αἵτινες εὐρίσκοντο πρὸ τῆς θύρας.

Ἀλλ' αἰφνης ἔστη ἀκουσίως, διότι ἀπὸ τινος ἡμιανεωγμένης θύρας ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸν ὀρμητικὸν καὶ ὀργίλον τόνον τῆς Βέρθας λεγούσης:

— Σὺ, σὺ μόνον ἠλλαξες εὐτὼ τὰ αἰσθηματά σου... καὶ εἰς σέ χρεωστῶ τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν πρὸς ἐμέ δεικνύει... ἐπικατάρατος ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐνεφανίσθη ἐν μέσῳ ἡμῶν μετὰ τῆς μελιχίῃ καὶ σαγηνευτικῆς φωνῆς σου, μετὰ τῶν δακρύων καὶ τῶν γελοίων λιποθυμιῶν σου, ὅπως κινήσης τὴν συμπάθειαν σου, καὶ παρέξῃς εἰς τὸ κοινὸν θέαμα τοῦ πρὸς τὸν Ράλφον ἔρωτός σου. Εἶσαι ἄφρων καὶ ἀναιδής! Τίς εἶδε διὰ τί νος αἰσχροῦ καὶ ἀτίμου μαγείας κατέστησες τὸν Τασίλλον τοιοῦτον, ὥστε ἐμμανῶς νὰ ἐρκαθῇ σοῦ, λησμονῶν ἑνώσιον προαποφασισμένην ὑπὸ τῶν συγγενῶν μας...

— "Ω! μὴ ὀμίλει εὐτὼ, Βέρθα! αἱ εἰκασίαι σου εἰσὶν ἄδικοι... ἄλλως τε δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ κλίσίς μου εἶναι νὰ γείνω μοναχὴ.

— Ναί, ναί, ἡ αἰωνία κωμωδία. Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἀναισχυντος ψεύστης, ὅτι κρύπτεις τὰς πράξεις σου ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, ὅπως εὐχερέστερον τύχης τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἐκείνου, δν ἐγὼ ἀγάπῳ...

— Καὶ ἐν τούτοις εἶσαι μάρτυς, ὅτι σπαινίως ἀποτεινῶ τὸν λόγον πρὸς αὐτόν...

— Αὕτη ἡ ψυχρότης εἶναι ἡ πλειότερον ἐλκύουσα αὐτὸν πρὸς σέ... "Ω! ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Εἶσαι ὃν ἄψυχον, ἀναισθητον, ἀδιάφορον καὶ ἐνεργεῖν ἐσκεμμένως, καὶ τὸ ὄνομα ἔρως οὐδεμίαν διὰ σέ ἔχει ἔννοιαν... Ἐνῶ ἐγὼ διὰ νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῇ πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας ἤθελον ὑποχωρήσει, σὺ οὔτε κἂν ἤθελεις προσπαθῇς οὔτε πόνον νὰ αἰσθανθῇς, μὴτε δάκρυα νὰ χύσῃς... Ἐγὼ διὰ νὰ τὸν σώσω κινδυνεύοντα, εἰς οὐδὲν ἤθελον λογίσει νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, καὶ σὺ... σὺ, σὺ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ νεκρὸν ἐὰν τὸν ἔβλεπες εἰς τοὺς πόδας σου, δὲν ἤθελεις ὑψώσει οὔτε τὸ πρόσωπόν σου κἂν καὶ πρὸς αὐτόν νὰ στρέψῃς, ρίπτουσα βλέμμα οἴκτου καὶ συμπαιθείας... Συλλογίσθητι ὅμως καλῶς ὅτι εἰμὶ συνειθισμένη νὰ θραύω καὶ συντριβῶ πᾶν κώλυμα, ὅπερ ἤθελεν ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων μου... καὶ οἴκην ἐχίδνης θέλω σέ καταστήσει, ἐὰν τολμήσῃς νὰ ἐναντιωθῇς εἰς τὴν ὑπ' ἐμοῦ κατοχὴν τοῦ Τασίλλου.

Εἰς τὰς προπετεῖς καὶ σκληρὰς ταύτας λέξεις ὁ νέος ἠσθάνθη αἰσθημα φρικιάσεως καὶ ἀπογοητεύσεως, ἐνόησεν ὅποια δυστυχία περιέμενεν αὐτόν συζευγνύμενον μετὰ τοιαύτης γυναικός, καὶ ἀπεφάσισεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, ὅπως ζητήσῃ ἀντ' αὐτῆς τὴν χεῖρα τῆς Ἐδίττης, ἐπιφυλαττόμενος ὅπως κατόπιν αἰτήσῃται τὴν ἀδειαν τοῦ πατρὸς του, ὥστε μανθάνων οὗτος τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατὰστασιν, δὲν ἤθελεν ἐμμείνειν ἀποποιούμενος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

— Ἀνάλυσε ὁ πάγος, ἐγρύλισεν οὗτος· καὶ μάλιστα περισσότερον παρ' ὅσον ἔπρεπε! Σὺ, σὺ, ποῦ δὲν μπορούσες νὰ ὑποφέρῃς τὰ κορίτσια τοῦ τόπου μας!

— Νομίζεις ὅτι αὕτη ὁμοιάζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια!

— Ἐκείνη ποῦ ἀγαπάει κανεὶς, εἶναι

πάντοτε διαφορετικὴ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, εἰπεν ὁ Θωμάς δογματικῶς ὥς ἦναι, εἶσαι βέλαιος πῶς ἦταν ἐκείνη ποῦ πέρασε;

— Καὶ τρέχει τοὺς δρόμους τὴν νύκτα! τί σημαίνει τοῦτο; ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνδρέας. Ὁ πρωτότοκος δὲν τὸν ἤκουσε.

— Φοβοῦμαι κανὲν δυστύχημα, εἶπεν ἔρχεσθαι μαζί μου;

— Σὰν τὸ θέλεις.

Καὶ ὁ ἀγορόκος ἔτρεχεν ἤδη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου πρὶν οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ ἐγερθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐδράς των.

Ὁ ναύτης ἐκόμωσεν τὸ ἐπανωφόριόν του, κατεβίβασεν τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του, ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τοῦ πρωτοτόκου.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν σφοδρὸς ἄνεμος, πνεύσας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ.

— Κρατήσου καλὰ, εἶπεν ὁ Θωμάς, διότι κανεὶ τόσος ἀέρας ποῦ μπορεῖ νὰ συνεπάρῃ καὶ τοῦ διαβόλου τὰ κέρτα.

Καὶ πραγματικῶς ἤκουέ τις μακρόθεν τὸν ἄνεμον συρίζοντα διαφοροτρόπως καὶ ἀποτελοῦντα ἁρμονίαν φοβεράν.

Τὰ παραθυροφυλλὰ τῶν οἰκιῶν διέφευγον τῶν στηριγμάτων αὐτῶν καὶ ἐκτύπων θορυβῶδες ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ποῦ καὶ ποῦ αἱ ὕλοι θραυόμεναι κατέπιπτον μετ' ἀπαισίου πατάγου. Πρὸς δὲ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἤκούοντο μυκηθμοὶ καὶ ὑπόκωφοι κρότοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς μακρόθεν ἀκουσμένους κανονοβολισμούς.

Φοβερά νύξ!

Οἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι.

Ναῦται τινὲς μόνον ἐπέστρεφον ἀργὰ εἰς τὰς καλύβας των, στηριζόμενοι εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἵνα μὴ κρημνισθῶσιν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβιάζον μετὰ κόπου.

Τί ἔγεινεν ὅμως ὁ ἀδελφός των;

Εἶχε γείνει ἄφαντος.

Τυχῶς διηυθύνθησαν τρέχοντες πρὸς τὴν παραλίαν, ἐκεῖ βεβαίως θὰ διηυθύνθη ὁ πρωτότοκος, ἀφοῦ ἐφοβῆτο ἀπονεννημένον τοῦ διάθεμα τῆς ξένης.

— Ξεῦρε περισσότερα, ἀφ' ὅσα λέγει, παρετήρησεν ὁ Ἀνδρέας. Ἀπόψε μοὶ ἐφάνη ἀνήσυχος, ἀναστατωμένος. Ὅταν ἐφθασα τὸ πρωί, τὸν εὗρον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεανίδος καὶ τῇ ὀμίλει· κατὰ τρέχει βεβαίως, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐννοῶ.

Ὅτι συνέβαινεν ἐν τούτοις ἦτο θλιβερόν.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀλέκτορος διηυθύνετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρχαῖος τις ὑπέρτης ξενοδοχείου ἐκ Παρισίων, διαδεχθεὶς γέροντα ἀγαπώμενον παρὰ τῶν πελατῶν του, οἵτινες τὸν ἐξετίμων, ἀλλ' ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ πλέον ἕνεκα τοῦ γήρατος.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἄπληστος κέρδους, εἶδε δυσἀρέστως κατελθεύσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του τὴν Μερσεδὲς μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, αἵτινες ἐξέλεξαν τοῦτο ὡς μετριώτερον τῶν ἄλλων ξενοδοχείων, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλων δαπανῶν.

Ἦγποτος καὶ δὺσπιστος, ἐξέλαβεν αὐτὰς ὡς ραδιούργους.

Ἡ δυσαρτέκιά του κατέστη καταφανής, ὅτε ἡ Μερσεδὲς ἀσθενήσασα ἔμεινε κλινήρης

καὶ ἐγένετο χρῆσις ἰατρῶν καὶ φαρμάκων.

Οἱ ἀσθενεῖς ἐν ξενοδοχείῳ τινὶ ἀπομακρύνουσι τοὺς πελάτας, καὶ ὅτε ἐγνώσθη ὅτι ἡ ἀτυχὴς Μερσεδὲς ἦτο ἐπιθάνατος, ὁ ξενόδοχος κατέστη ἐμμανής.

Καὶ μόνον ὅτε τὸ πτώμα τῆς δυστυχοῦς μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἠνεώγησαν τὰ παράθυρα, ὅπως ἀνανεωθῇ ὁ ἀὴρ τοῦ δωματίου, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐπιζήσασα τῶν ἐνοικιαστῶν του ἦτο καλλονῆς ἀξιοσημειώτου, ἀλλὰ συγγγχρόνως διέγνωσεν ὅτι τὰ θυλάκια αὐτῆς ἦσαν πενιχρά.

Οὐδὲν ἐλέγχθη τὸ προδίδον τὸ τοιοῦτον, τὰ ὄμματα ὅμως τοῦ ξενόδοχου, ὄμματα λυγρῶς, τὸ διέγνωσαν ἀσφαλῶς.

Βεβαίως ἡ Μαρία ἦτο ἀριστοκράτις καθ' ἑλὴν τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως, περὶ τούτου δὲν ἀμφέβαλεν.

Ἐσκόρπιζε τὸ χρῆμα ἀφειδῶς καὶ μετὰ περιφρονήσεως, εἰς τρόπον ὥστε πᾶς ἄλλος ἤθελε τὴν θεωρῆσαι πλουσιωτάτην. Ἀλλ' ὅτε αἱ ἀποδείξεις τῆς κηδείας ἤλθον, ὁ παρισινὸς ὑπὲρ τῆς παρετήρησεν, ὅτι ἡ νεᾶνις κατέστειλε στεναγμὸν ἀγωνίας καὶ προσεπάθει μάτην νὰ φανῇ ἀτάραχος.

Ἐξ ἄλλου παρετήρησεν ὅτι τὰς ἀναμενομένας ἐπιστολάς ἐκ Παρισίων ἀνέγνωσεν αὕτη ἐν ταραχῇ καὶ τὰς κατεξέσχισε μετ' ἀηδίας καὶ ὀργῆς.

Τοῦτο ἤρεσκε νὰ τὸν τρομάξῃ ὡς πρὸς τὴν εἰσπραξίν τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆς τῶν δύο ξένων.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ ὀφειλὴ αὕτη δὲν ἦτό τι σπουδαῖον, ἀλλ' ἐσκέθη ὅτι οὗτος ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ὅπως δῆποτε!

Χωρὶς νὰ σεβασθῇ τὸ πρόσφατον πένθος τῆς, ἤλθε τὴν ἐπαύριον ὁ ἴδιος καὶ διὰ περιστροφῶν τῇ παρουσίᾳ τοὺς λογαριασμοὺς.

Ἡ νεᾶνις ἔρριψεν ἐπὶ τῶν χαρτίων ἐκείνων βλέμμα πλήρες περιφρονήσεως καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ, λέγουσα ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἤθελε πληρωθῇ.

Νὰ πληρωθῇ, ἀλλὰ πῶς:

Ὅταν ἐκεῖνος ἐξῆλθεν ἀνελογίσθη μετὰ πικρίας τὴν θέσιν τῆς.

Ἦτο μόνη, παντάπασιν μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

Διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου, εἶχε λάβῃ ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Σεραφεῖμ, ὅστις τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπασαί αἱ ἀπόπειραι αὐτοῦ ἀπέτυχον, ὅτι ἡ μαρκησία ἐμμένει εἰς τὸ μνησίκακον μίσος τῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ.

Ἐξ ἄλλου, τηλεγραφήσασα οἷς εἰς τὸν κ. Μορέλ, ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν συμφορῶν αὐτῆς, οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν φαρμάκων, ἐξήντηλσαν καὶ τὸ τελευταῖον χαρτονόμισμα τῆς ἐγκαταλείμενης κόρης. Ἦτο ὅμως ἀρκετὰ ὑπερήφανος, ὥστε νὰ μὴ ὁμολογῇ εἰς κανένα τὴν ἀπελπισίαν τῆς.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί, ἐρχόμενος συχνάκις εἰς Ἀθρην δι' ὑποθέσεις του, ἐξεπλάγη ἅμα ἰδὼν τῆς Μαρίας τὸ κάλλος.

Ἐκτοτε ἤρχετο καθ' ἐκάστην ἐλκυσόμενος ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου γοήτρου.

Οὗτος ἐμάντευσεν ἐν μέρει τὴν θέσιν τῆς.

Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὑπῆγε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ προσέφερε τὴν συνδρομὴν του.

Τὴν ἰκέτευσε σχεδὸν νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν, ἀφίνων αὐτῇ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνῆκε, τὸ κατέθετεν εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός, ἣν ἐλάτρευεν.

Ἀλλὰ τὴν λέξιν αὐτὴν δὲν ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ, διότι βλέμμα τῆς Μαρίας ἐπάγωσεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

Ὁ Ἰωάννης Βιλλωδαί δὲν ἦτο ὁ ἐρχστής, ὃν εἶχεν ὀνειροπολήσει καὶ ἄλλως δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ ἔρωτος.

Ἡ καρδία τῆς ὁλόκληρος ἦτο προσηλωμένη εἰς τὰ πένθη, ἅτινα τῇ ἐπήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, εἰκοσαέτις μόλις εὐρίσκειτο ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ νὰ μεταβῇ ἀπὸ νεότητα πλήρη τέρψεων, καὶ ἐνῶ ἡ γυνὴ ἐντελῶς τὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, εἰς ἐπαίσχυντον πενίαν καὶ εἰς περιφρονήσεις, αἵτινες ἐνέσκηπτον ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀναλελυμένος μόλυβδος ἐπὶ σπαιρούσης σαρκός.

Ἀπετροπιάζετο τὴν σκηνὴν, ἥς ἐγένετο πρὸ ὀλίγου μάρτυς.

Ἐπρωτίμῃ πᾶν ὅ,τι ἄλλο, παρὰ τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς.

Καὶ συμβουλευθεῖσα μόνην τὴν φιλοτιμίαν τῆς, κατῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἦτο ἡ ἴδια τῷ ὄντι, ἣν ὁ ἀγροκόμος τῆς Ρόχης εἶχε οἰδεῖ διὰ τῶν ὕλων.

Δὲν ἐβάδιζεν ὅμως, ἔτρεχεν οἰονεὶ φοβούμενη μήπως δειλιάσῃ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀπαισίου σχεδίου τῆς.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ, ἡ κροάση πανταχόθεν ζητῶν ἔχνος τῆς διαβάσεώς τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἦτο ἡδὴ μακράν.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τοὺς ἀδελφούς του, διηυθύνθη ἐνστικτικῶς πρὸς τὴν παραλίαν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν εἶδεν.

Οὐδαμῶς ἐφαίνετο γυνὴ ὁμοιάζουσα τὸ μελανεῖμον φάσμα, τὸ διελθὼν πρὸ τοῦ ὑελώματος.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Με πεπλανημένον νοῦν ὥρμησεν ἀριστερόθεν τοῦ Φρασκάτι πρὸς τὴν προκυμαίαν.

Ἀλλὰ μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας του.

Ἐψηλὰ κύματα ὥρων πρὸς τὸ προτείχισμα καὶ ἐθρύνοντο ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου λιθιστρώτου.

Ἡ ταραχὴ ἦτο ἀνυπόφορος.

Καὶ αὐτοὶ οἱ φάροι ἐκινούντο ἐκ τῆς ὀρμῆς τῶν στοιχείων.

Πυκνὰ νέφη ἐκρέμαντο ἄνωθεν καὶ ἔτρεχον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀλλὰ δὲν ἔβρεχε.

Κατὰ διαστήματα, ἄφινον ποῦ καὶ ποῦ νὰ διαφανῇται ἀστὴρ στίζων τὸν βαθυκύανον οὐρανόν, τὸ δὲ ὥχρον φῶς τῆς σελήνης διεπέρα ἐνίοτε τὰ πυκνὰ νέφη, ἅτινα τὴν περιεκάλυπτον.

Ἦτο ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ παλῖρροικ ὑπεχώρει καὶ ἤρχιζεν ἡ ἄμπωτις.

Ἡ θάλασσα πλήρης ἦδη ἤρξατο ἀποχωροῦσα καὶ παρίστα θέαμα ἐπιβλητικὸν ἅμα καὶ ἀπαισίον.

Τὰ κύματα τρέχοντα ἐδίδον εἰς αὐτὴν τὴν ὄψιν κινουμένης πεδιᾶδος μεταξὺ δύο ὀρέων ὕδατος, ἅτινα ὁρμῶντα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κατέπιπτον ἐκ τῆς κορυφῆς εἰς τὸ βα-

θος δίκην καταρράκτου, καὶ ἤνοιγον ἐπὶ στιγμὴν ἀβύσσους, αἵτινες ἐπληροῦντο πάραυτα μετὰ τρομεροῦ πατάγου.

Οὐδεὶς εὐρίσκειτο ἐν τῇ προκυμαίᾳ καὶ ὁ ἀγροκόμος διῆλθε τὰ τρία τέταρτα αὐτῆς προσέχων καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον καὶ ζητῶν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ νὰ διαπεράσῃ τὸ πρὸ αὐτοῦ σκότος.

Αἶφνης ἔστη ζητῶν νὰ διακρίνῃ καθαρῶς ὅ,τι ἦδη διέβλεπεν.

Εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν σκιά μελανεῖμων διεγράφετο ἐν τῷ σκότει, σκιά γυναικὸς περιβεβλημένης μέλανα ἐπενδύτην.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος, ἐθεώρει τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὰ κύματα θραυόμενα ἐπ' αὐτοῦ, τὴν κατέβρεχον. Ἀναμφιβόλως ἐδίσταζε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀγρίου σχεδίου τῆς, οἰονεὶ φοβούμενη τὴν ἀβύσσον.

Ἀλλ' αἰσχυνομένη μὴ φωραθῇ ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Ἰσως ἐφοβήθη, ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ὁ στὰς πρὸ αὐτῆς καὶ ἐπισκοπῶν τὰ κινήματά τῆς θὰ ἐπειράτο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Αἶφνης δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀφῆκε τὸν μανδύαν νὰ ὀλισθήσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ καὶ κραυγὴν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ κίνημά τῆς ὑπῆρξε ταχύ ὡς ἡ διάνοια.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς, τὰ εἰς αὐτὸν τόσῳ γνωστά!

Πρᾶγμα δὲ παράδοξον.

Ἐπὶ τὸν μανδύαν τῆς ἡ γυνὴ αὕτη ἐφειν ἐνδύμα χοροῦ.

Οἱ λευκοὶ τῆς ὤμοι καὶ οἱ βραχιόνες τῆς ἦσαν γυμνοὶ καὶ διέκρινε τὸ μακρὺ καταφόριον αὐτῆς τὸ περιβαλλόμενον ἐκ τριχάπτων.

Συγκεκρινημένος καὶ τρέμων ὁ Ἰωάννης, ἀφῆρεσε τὰ ἐνδύματά του καὶ διεσκέλισε τὸ προτοίχισμα.

Ρίπτων δὲ ταχύ βλέμμα ὀπισθὲν του διέκρινε τοὺς ἀδελφούς του.

— Βοήθησόν με, Θωμά, ἐφώνησε καὶ με ὁρμὴν τίγρεως ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ κατόπιν τῆς ἀγνώστου.

— Ἐχθρὴ εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἀσθμαίνων.

— Ἦτο τρέλλα! ἐγρύλλισεν ὁ ναύτης, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ποῦνε ὅτι τὸν ἀφίσταμε νὰ χαθῇ χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσουμε; θὰ ἦτο αἶσχος!

Καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

Δύο ναῦται ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ τοίχου, ἐθαύμαζον τὴν ταρασσομένην θάλασσαν.

— Εἰς ἄνθρωπος πνίγεται, ἐφώνησεν ὁ Θωμάς, μίαν λέμβον!

— Τί νὰ τὴν κάμῃς; μόλις εὐγῆς ἐξω θὰ χαθῇς.

— Ἰδοὺ μίαν, εἶπεν ὁ ἄλλος, ἀλλὰ θὰ κάμῃς καλὰ νὰ ἀφίσῃς τὸν ἄνθρωπο νὰ πνιγῇ, διότι θὰ χαθῇς καὶ σύ.

Ὁ Θωμάς κατῆλθε τρέχων τὰς βαθμίδας τῆς ἀποβάθρας, ἤρπασε τὰς κώπας καὶ ἐξάγων τοῦ θυλακίου του τὴν μάχαιραν δι' ἣς εἶναι ἐφοδισμένος πᾶς νορμανδός, ἔκοψε τὸν κάλω ὁ ἀδελφός του ἐκάθητο ἡδὴ πλησίον του.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY